

Comunicat

La Setmana es mòrt

Ara es al passat que calrà parlar d'aquel jornal qu'aurà durat 23 ans.
Amb el son mòrtas las revistas *Papagai* e *Plumalhon*.

Dins quelques jorns la societat *Vistedit SCOP* que lancèt aquelas publicacions existirà pas mai.
A la realitat econòmica ja fòrça complicada s'es ajustada la fin d'ajudas publicas quèran indispensables al funcionament de *Vistedit* e a portat un còp mortal a nòstra activitat.
Sèm donc dins l'obligacion de far un depaus de bilanç e de prononciar la liquidacion de la societat.

Volèm mercejar los que nos an sostenguts, los que nos mandèron de letras de sosten, que nos mandèron de messatges per saber cossí nos podián ajudar.
Mas l'ajuda militanta, benevòla pòt pas e dèu pas remplaçar las ajudas que nos semblan never venir tanben de la potència publica.
En l'ocurréncia avèm pas podut convéncer l'organisme public qu'a per vocacion de sostenir la lengua occitana de nos ajudar a mantenir nòstra activitat dins un temps brac.
Lor causida es estada de pas mai ajudar una empresa amb pauc d'abonats e donc pauc rendable.

Sabèm pas se i a un projècte que madura dins qualche burèu per remplaçar nòstras publicacions mas çò que sabèm es que seriá estat mai aïsit de tornar bastir quicòm de nou sus d'unas basas ancianas, amb l'experiéncia de mai de vint ans dins lo domeni de l'edicion de premsa.
L'existéncia d'un o de mai d'un jornal, amb de professionals en carga de la recèrca d'informacion, nos sembla una necessitat absoluta dins una politica lingüistica.

Es lo travalh que faguèt *La Setmana* pendent d'annadas. Foguèt pas perfiècha mas èra un mejan per far circular l'informacion.

La Setmana a servit d'exemple a d'autres, plan al delà del país occitan. Ajudèt a far conéisser als occitans de tala o tala region çò que se fasiá endacòm mai. Tanben nos a parlat del monde, de las realitats politicas, ecologicas, economicas, socialas e autres. Las realitats economicas justament, son duras per la premsa en general, e donc es pièger per la premsa en lengua occitana.

De revistas per mainatges ne cal tanben. Amb quasi 200 numèros de la revista *Plumalhon* e autantes de la revista *Papagai* avèm pendent mai de vint ans ajudat los mainatges a dispausar de lectura en lengua nòstra. Èran pas perfièchas tanpauc aquelas revistas mas sabèm l'immense besonh, pel pichons qu'aprenon la lengua, qu'an de poder trobar de causas divèrsas per legir.

Al nom de las doas personas que sèm ara , al nom dels que creèron *La Setmana*, *Papagai* e *Plumalhon*, volèm mercejar los lectors, los abonats, los collaborators benevòles, tots los que nos ajudèron e que participèron a l'aventura. Volèm tanben mercejar l'associacion bretona *Keit Vimp Bev*, fidèle partenari amb qui avèm partejat l'aventura *Plumalhon* e *Papagai*. Òsca a *Louarnig*, *Rouzig* e *Ya !*

Lo travalh en favor de la lengua s'arrèsta pas per aquò, mas se i a un messatge que podèm mandar uèi es que nos cal èstre exigents e testarruts per que siá menada de faïçon concertada e transparenta una politica lingüistica pensada.

Es a aquela condicion que poirem trabalhar dins una dinamica positiva e collectiva e far

espelir de polits projèctes, en particular dins lo domeni de la premsa, per que nòstra lenga contunhe de viure.

La còla de *Vistedit*